

Kohtuasi C-341/24**Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1****Saabumise kuupäev:**

8. mai 2024

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Corte suprema di cassazione (Itaalia kassatsioonikohus)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

8. mai 2024

Kassaator:

Duca di Salaparuta SpA

Vastustajad:

Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità Alimentare e delle Foreste

Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta

Baglio Gibellina Srl

Cantina Giacco Soc. coop. agricola

Madonna del Piraino Soc. coop. agricola

Põhikohtuasja ese

Põhikohtuasjas käsitletakse ühe veinisektori kaitstud päritolunimetuse (edaspidi „KPN“) registreerimise kehtetuks ja/või tühiseks tunnistamise taotlust ja vastava kontrollitud päritolunimetuse (*denominazione di origine controllata*; edaspidi „DOC“) tunnustamist. Taotluse toetuseks väidetakse, et need päritolunimetused on eksitavad ja/või need on taotletud pahauskselt ja need on igal juhul vastuolus teiste isikute kaubamärkidega.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Eelotsusetaotlus käsitleb määruste nr 1493/1999, 1234/2007 ja 1308/2013 tõlgendamist, eesmärgiga teha kindlaks kord, mida tuleb kohaldada, et kontrollida, kas teatud veinide KPN, mille päritolunimetust tunnustati juba enne määruse 1234/2007 jõustumist, registreeriti 2009. aastal õiguspäraselt. See päritolunimetus on vastuolus maineka varasema kaubamärgiga ning seega võib see tarbijaid veini olemuse suhtes eksitada.

Esimese eelotsuse küsimusega küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas sellisel juhul tuleb kohaldada määruse nr 1493/1999 VII lisa punkti F.2 punkti b sätteid, ja järelikult, kas niisugune registreerimine on lubatud või kas tuleb kohaldada määruse nr 1234/2007 artiklit 118k, määruse 479/2008 artikli 43 lõiget 2 ja määruse nr 1308/2013 artikli 101 lõiget 2 ning sellest tulenevalt ei ole niisugune registreerimine lubatud.

Teine eelotsuse küsimus käsitleb ainult hüpoteesi, kus Euroopa Kohus leiab, et kõnealuse KPNi registreerimise kehtivuse kontrollile on kohaldatavad määruse nr 1493/1999 punkti F sätteid. Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib, kas sellisel juhul on olemas viimati nimetatud sätetest erinevad normid, mis toovad kaasa KPNi kehtetuse või välistavad selle kaitse, kui sama KPN on vastuolus maineka varasema kaubamärgiga ja võib seega tarbijaid veini olemuse suhtes eksitada.

Eelotsuse küsimused

1. [...] [K]as enne määrust 1234/2007, mis seejärel asendati määrusega 1308/2013, olemas olnud veinisektori [kaitstud päritolunimetuse ja kaitstud geograafilise tähise (edaspidi „KPN-KGT“)] registreeringule, nagu eelkõige 8. augusti 2009. aasta KPN „Salaparuta“ PDO-IT-A0795, kohaldatakse seoses takistusega, mis tuleneb varasema niisuguse kaubamärgi olemasolust, mis on tuntuse ja maine poolest selline, et see võib kõnealuse KPN-KGT eksitavaks muuta („kaitsmine võib kaubamärgi mainet ja tuntust arvesse võttes tarbijat veini tegeliku olemuse suhtes eksitada“), määruse EÜ nr 479/2008 artikli 43 [lõiget 2], *recte* määruse 1234/2007 [artikkel] 118k (seejärel määruse [1308]/2013 artikli 101 [lõige 2]), mis välistab KPN või KGT kaitse, kui käsitletav päritolunimetus võib tarbijat eksitada „kaubamärgi mainet ja tuntust arvesse võttes“, või kas viidatud õigusnormi ei saa kohaldada päritolunimetustele, millel oli enne liidu tasandi registreerimist riigisisene kaitse, kui arvestada õiguskindluse põhimõtet (Euroopa Kohtu 22. detsembri 2010. aasta kohtuotsus kohtuasjas C-120/2008: Bavaria), mille kohaselt tuleb juhul, kui sõnaselgelt ei ole ette nähtud vastupidi, hinnata faktilist olukorda reeglina selle aset leidmise hetkel kehtinud õigusnormide alusel, mis tähendab, et kohaldada tuleb varasemaid reguleerivaid õigusnorme, mis on ette nähtud määruses EÜ nr 1493/1999 ning päritolunimetuse ja varasema kaubamärgi konflikt tuleb lahendada viimati nimetatud määruse sätete alusel, mis on ette nähtud selle VII lisa punkti F.2. alapunktis b?

2. Juhul kui esimese küsimuse vastuse alusel kinnitatakse vajadust kohaldada käesoleva kohtumenetluse esemeks olevale faktilisele olukorrale määrust nr 1493/1999 [...], siis kas õigusnormid, mis on sätestatud määruse 1493/1999 Flisas, mis on kehtestatud selleks, et reguleerida konflikti veini või viinamarjavirde suhtes registreeritud kaubamärgi ja identse veini päritolunimetuse või kaitstud geograafilise tähise vahel, välistab erinevate märgistuste ja veinide päritolunimetuste kaitstavuse igasuguse koosseksisteerimise võimaluse või kas on siiski võimalik, arvestades eksitavate eraldusmärkide keelu üldpõhimõtet, et hilisemad KNPD ja KGTd on kehtetud või ei ole kaitstavad, juhul kui geograafiline tähis võib varasema kaubamärgi mainet silmas pidades üldsust veini tegeliku olemuse suhtes eksitada?

Viidatud liidu õigus

Euroopa Liidu põhiõiguste harta, eelkõige artikkel 17; määrus (EMÜ) nr 2081/92, eelkõige artiklid 14 ja 17; määrus (EÜ) nr 1493/1999, eelkõige artiklid 48, 52, 54 ja VII lisa; direktiiv 2000/13/EÜ, eelkõige artikkel 2; määrus nr 753/2002, eelkõige artikkel 28; määrus (EÜ) nr 510/2006, eelkõige artiklid 3 ja 14; määrus (EÜ) nr 1234/2007, eelkõige artiklid 118b, 118i, 118k, 118l, 118s ja 118u; määrus (EÜ) nr 479/2008, eelkõige artiklid 43, 44, 51 ja 54; määrus (EL) nr 1151/2012; määrus (EL) nr 1308/2013, eelkõige artiklid 101 ja 107.

Viidatud riigisisene õigus

Eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab mitmele Itaalia selle valdkonna normile, neid aga põjalikumalt kirjeldamata, ning täpsemalt: 10. veebruari 1992. aasta seadus nr 164 – Veinide päritolunimetuste uus kord (legge 10 febbraio 1992, n. 164 – Nuova disciplina delle denominazioni d'origine dei vini), eelkõige artikkel 1; Vabariigi Presidendi 20. aprilli 1994. aasta määrus nr 348 – Määrus veinide päritolunimetuse tunnustamise menetluse korra kohta (decreto del Presidente della Repubblica 20 aprile 1994, n. 348 – Regolamento recante disciplina del procedimento di riconoscimento di denominazione d'origine dei vini); 10. veebruari 2005. aasta seadusandlik dekreet nr 30 – tööstusomandi seadustik, 12. detsembri 2002. aasta seaduse nr 273 artikli 15 alusel (decreto legislativo 10 febbraio 2005, n. 30 – Codice della proprietà industriale, a norma dell'articolo 15 della legge 12 dicembre 2002, n. 273), eelkõige artiklid 14 ja 29; 23. juuni 2003. aasta seadusandlik dekreet nr 181 – direktiivi 2000/13/EÜ toidu märgistamist, esitlemist ja reklaami käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta rakendamine (decreto legislativo 23 giugno 2003, n. 181 – Attuazione della direttiva 2000/13/CE concernente l'etichettatura e la presentazione dei prodotti alimentari, nonché la relativa pubblicità), eelkõige artikkel 2; 8. aprilli 2010. aasta seadusandlik dekreet nr 61 – Veinide päritolunimetuste ja geograafiliste tähiste kaitse, millega rakendatakse 7. juuli 2009. aasta seaduse nr 88 artiklit 15 (decreto legislativo 8 aprile 2010, n. 61 – Tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche dei vini, in

attuazione dell'articolo 15 della legge 7 luglio 2009, n. 88); 12. detsembri 2016. aasta seadusandlik dekreet nr 238 – Viinamarjade kasvatamise ja veini tootmise ja turustamise aluskord (decreto legislativo 12 dicembre 2016, n. 238 – Disciplina organica della coltivazione della vite e della produzione e del commercio del vino).

Asjaolude ja menetluse lühiülevaade

- 1 Eelotsusetaotlusest ilmneb, et kassaator põhikohtuasjas on veiniproduktite tootja, kes omab teatud kaubamärke, mis eristavad tema toodetud veine. 2016. aastal esitas ta hagi eelkõige põhikohtuasja vastustajate vastu Tribunale di Milanole (Milano esimese astme kohus, Itaalia), et kehtetuks ja/või tühistataks eelkõige 2009. aastal registreeritud KPN ja 2006. aastal aset leidnud DOCi tunnustamine: ta leidis, et need päritolunimetused on eksitavad ja/või pahausksed taotlused ning on igal juhul vastuolus kassaatori 1989. aastal registreeritud mainekate kaubamärkidega. Nii kõnealused päritolunimetused kui ka kõnealused kaubamärgid sisaldavad väljendit „Salaparuta“. Kuna esimese astme kohus jättis hagi rahuldamata, esitas kassaator selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse Corte di appello di Milanole (Milano apellatsioonikohus, Itaalia). Apellatsioonikohus jättis esimese astme kohtu otsuse muutmata. Kassaator esitas apellatsioonikohtu otsuse peale kassatsioonkaebuse Corte di cassazionele (Itaalia kassatsioonikohus), st eelotsusetaotluse esitanud kohtule.

Põhikohtuasja poolte peamised argumendid

- 2 Kassaator esitab oma kassatsioonkaebuses viis väidet, millest esimesed kolm on eelotsuse küsimuste seisukohast asjakohased.
- 3 Esimese väitega leiab kassaator, et on rikutud määruse nr 1234/2007 artikli 118k lõiget 2, mille sõnastust on korratud määruse nr 479/2008 artikli 43 lõikes 2 ja määruse nr 1308/2013 artiklis 107. Apellatsioonikohus asus ekslikult seisukohale, et vaidlusaluse KPNi kehtivuse kontrollimiseks tuleb kohaldada määruse nr 479/2008 artiklis 51 sätestatud üleminekusätet, mis võtab sisuliselt üle määruse 1234/2007 artikli 118s sätteid ja näeb ette niisuguste päritolunimetuste automaatse kaitse, mis on juba kaitstud – nagu käesoleval juhul – varasemate õigusnormidega, mis on sätestatud määruses nr 1493/1999.
- 4 Samas väidab kassaator, et vaidlusaluse KPNi kehtivuse kontrollimisel tuleb kohaldada määruse nr 1234/2007 artikli 118k lõiget 2, mis välistab päritolunimetuse kaitse, kui kaubamärgi mainet ja tuntust arvesse võttes võib see tarbijat veini tegeliku olemuse suhtes eksitada.
- 5 Kassaatori väitel tunnustati esiteks väljendit „Salaparuta“ sisaldavat DOCd riigisisel tasandil siis, kui määrus nr 1493/1999 veel kehtis; teiseks viidi väljendit „Salaparuta“ sisaldava KPNi registreerimine läbi hiljem, st 8. augustil 2009, mil kehtisid määrused nr 1234/2007 ja 479/2008. Määrus nr 1493/1999

piirdus riigisisese tunnustamise lubamisega, nõudes nendest komisjoni teavitamist, nägemata ette tingimusi nende tunnustuste andmiseks või andmisest keeldumiseks. Määrusega nr 1234/2007, mida on muudetud määrusega nr 491/2009, tunnistati alates 1. augustist 2009 kehtetuks määrus nr 1493/1999. 1. augustist 2009 sõltub KPNi registreerimise menetluses kõnealune registreerimine komisjoni lõplikust otsusest, samas kui liikmesriikidele lastakse läbi viia pelgalt eelnev hindamismenetlus.

- 6 Kassaator meenutab, et määruse nr 479/2008 artiklis 51 ja määruse nr 1234/2007 artiklis 118s, mis on üle võetud määruse nr 1308/2013 artikliga 107, sätestatud üleminekukord nägi ette, et varasemate riigisiseste tunnustamistega ja määruse nr 1493/1999 alusel kaitstud päritolunimetused registreeritakse uue korra tähenduses, välja arvatud juhul, kui komisjon ei sekku halduskorras keeldumise teel 31. detsembriks 2014.
- 7 Seda arvestades tuleb eespool viidatud üleminekukorda kassaatori arvates käsitada nii, et määrusega nr 1493/1999 kaitstud päritolunimede puhul kujutas DOCi riigisisene tunnustamine pelka eeldust. See on vajalik, kuid mitte piisav KPNi liidu tasandil registreerimiseks. KPN asendab seega varasemat riigisisest tunnustamist, mistõttu määruste nr 479/2008 ja 1234/2007 eespool viidatud sätete tähenduses antakse varem olemasolevate veinide päritolunimedele kaitse üksnes nende õigusnormide alusel, mis kehtisid nende veinide KPNi registreerimise ajal.
- 8 Sellest tuleneb, nagu väidab kassaator, et määruse nr 1493/1999 tähenduses riigisisesel tasandil juba tunnustatud päritolunimede uus KPNdena registreerimine määruse nr 479/2008 artiklis 51 sisalduva üleminekunormi ja määruse nr 1234/2007 artikli 118s kohaselt ei kuulu määruse nr 1493/1999 kohaldamisalasse, vaid need kujutavad endast uusi registreerimisi liidu õiguse tähenduses. Uued registreeringud hakkavad kehtima alles nende tegemise päevast ja need on kaitstud samal kuupäeval kehtiva liidu õigusega, st määruse nr 1234/007 alusel ja hetkel määruse nr 1308/2013 alusel.
- 9 Seda arvestades vaidleb kassaator vastu vaidlustatud kohtuotsusele, kuna selles on ette nähtud, et määruse nr 479/2008 artikli 43 lõige 2 ei ole kõnealuse KPNi registreeringu kehtivuse kontrollimisel kohaldatav, põhjusel, et väljendit „Salaparuta“ sisaldava DOCi tunnustamine riigisisesel tasandil lõpetati 2006. aastal ja see tunnustamine sai seejärel määruse nr 479/2008 artiklis 51 ette nähtud kaitse.
- 10 Esiteks, kassaatori väitel tunnistati kehtetuks riigisiseste DOCide, mis olid olemas enne 2009. aastat, tunnustamised, sealhulgas väljendit „Salaparuta“ sisaldava DOCi tunnustamine ning need lõppesid 1. augustist 2009. Teiseks, vaidlusaluse KPNi registreerimine ei eeldanud mitte üksnes viidatud DOCi tunnustamismenetluse lõpetatust, vaid sellega kaasnes ka eraldi haldusmenetluse läbiviimine. KPNi registreerimise haldusmenetlus, mis kuulub ainult liidu õiguse kohaldamisalasse, algas kõnealuse KPNi registreerimisega 8. augustil 2009 ning lõppes 1. jaanuaril 2015, kuivõrd komisjon ei nõudnud registreeringu tühistamist

31. detsembriks 2014 vastavalt määruse nr 479/2008 artikli 51 ja määruse nr 1234/2007 artikli 118s sätetele.

- 11 Kassaator väidab, et määruse nr 1234/2007 artiklis 118k ja määruse nr 479/2008 artikli 43 lõikes 2 ette nähtud korda, mis välistab päritolunimetuse kaitse juhul, kui see võib tarbijat „kaubamärgi mainet ja tuntust arvesse võttes“ eksitada, tuleb kohaldada ka vaidlusaluse KPNi registreerimise kehtivuse kontrollile, kuna need õigusnormid kehtisid nii menetluse, mille tulemusel kõnealune KPN registreeriti, algatamise kuupäeval, st 8. augustil 2009, kui ka selle lõpetamise kuupäeval, st 1. jaanuaril 2015.
- 12 Kassaatori väitel ei sisaldanud määruse nr 1493/1999 VII lisa samasugust sätet nagu määruse 1234/2007 artikli 118k lõige 2, mis välistab sõnaselgelt päritolunimetuse tunnustamise, juhul kui tarbija võib selle päritolunimetuse segi ajada muu tuntud kaubamärgiga. Lisaks näeb määruse nr 1234/2007 artikkel 118l ette päritolunimetuse ja kaubamärgi kooseksisteerimise võimaluse erinevatel juhtudel kui need, mis on viidatud artikli 118k lõikes 2. Kassaator väidab, et ka kõnealusele KPNile kehtivad viidatud artikli 118k lõikes 2 ette nähtud sätted.
- 13 Kassatsioonkaebuse teise väitega leiab kassaator teise võimalusena (juhul kui määruse 479/2008 artikli 43 lõikes 2 ja määruse nr 1234/2007 artikli 118k lõikes 2 sätestatud õigusnorme ei peeta käesolevas asjas kohaldatavaks), et ka varasemate õigusnormide alusel, st määruse nr 1493/1999 alusel, ei ole lubatud registreerida veinide päritolunimetusi, mis võivad tarbijat eksitada varasema kaubamärgi tuntuse tõttu.
- 14 Kassaator ei nõustu vaidlustatud kohtuotsuse osaga, milles leitakse, et päritolunimetust, mis on vastuolus varasema tuntud kaubamärgiga, nagu käesoleval juhul, ja võib üldsust eksitada veini tegeliku olemuse osas ning on seega eksitav, peab tingimata tunnustama kehtivana määruse nr 1493/1999 tähenduses, kuna see määrus ei näe sõnaselgelt ette kõnealuse päritolunimetuse kehtetust.
- 15 Kassaatori arvates, võttes arvesse määruse nr 1493/1999 süsteemset tõlgendust liidu õiguse muid norme arvestades, tuleb esiteks välistada eksitava geograafilise päritolunimetuse kaitse. Teiseks on põhjendamatu vaidlustatud kohtuotsuses õigusnormidele antud tõlgendus, mille kohaselt ei saa eksitavaid päritolunimetusi veinide puhul kehtetuks pidada üksnes seetõttu, et need on riigisisisel tasandil tunnustuse saanud enne määrustes nr 479/2008 ja 1234/2007 sätestatud õigusnormide vastuvõtmist.
- 16 Kassatsioonkaebuse kolmanda väitega, mis esitatakse teise võimalusena, kaalub kassaator võimalust, et määruse nr 1493/1999 VII lisa tuleb tõlgendada nii, et see näeb ette ka nende KPNide kaitse, mis võivad varasema kaubamärgi mainet arvestades tarbijat veini tegeliku olemuse osas eksitada; sellisel juhul ei või määruse nr 1493/1999 VII lisa punkti F.2. kohaselt viidatud varasemat kaubamärki juhul, kui see on hiljem registreeritud KPNiga identne, nagu

käesoleval juhul, enam isegi kasutada, mistõttu tuleks kaubamärk kassaatori arvates ilma kompensatsioonita sundvõõrandada, välja arvatud juhul, kui selle kasutamine on üldsuse huvides.

- 17 Selles osas tugineb kassaator ebamõistlikule ebavõrdsele kohtlemisele võrreldes samasuguse olukorraga, kus on tegemist suhtega varasema, kõrge mainega kaubamärgi ja hilisema niisuguse KPNI vahel, mis registreeriti määruse nr 2081/1992 alusel, mis käsitleb põllumajandustoodete või veinidest erinevate toiduainete päritolunimetusi. Viidatud määruse artikli 14 lõikes 3 on ette nähtud järgmist: „Päritolunimetust või geograafilist tähist ei registreerita, kui toote margi nime mainet ja tuntust ning kasutamise aega arvesse võttes võib registreerimine eksitada tarbijat toote tegeliku määratluse osas“.

Eelotsusetaotluse põhjenduste lühiülevaade

- 18 Käesoleva menetluse eelotsuse taotlemise määrusest ilmneb, et esimene eelotsuse küsimus käsitleb kaitserežiimi, mis on kohaldatav ajavahemikku 2006–2009 puudutavatele olukordadele, nagu käesoleval juhul, kus oli olemas varasem päritolunimetus, st Itaalia DOC, mille liikmesriik väljastas 2006. aastal ning millele lisandus või mille asendas liidu tasandi kaitse, s.o. KPN. Selles osas küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas esimese – st riigisisese – tunnustuse toime säilib ja see saab kaitse määruse nr 1439/1999 tähenduses, või kas tuleb leida, et kõnealune tunnustus asendatakse KPNiga ning sellest tulenevalt kohaldatakse kõnealusele päritolunimetusele õigusnorme, mis on kehtivad KPNI registreerimise menetluse ajal.
- 19 Liidu õigusliku raamistiku kohta on eelotsusetaotluse määruses rõhutatud, et määrus nr 1493/1999 nägi ette veinituru regulatsiooni eelneva uuesti määratlemise, viies sisse veinide klassifikatsiooni. Määrus (EÜ) nr 479/2008 kehtestas veinisektoris uue klassifikatsiooni, mis näeb ette KPNI ja KGT veinidele, millel on konkreetne side päritolupiirkonnaga.
- 20 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates tõi KPNide ja KGTde kohaldamine veinisektoris kaasa reeglina riiklike kaitsesüsteemide välistamise, mistõttu kehtestati selle valdkonna määrustes üleminekusätteid, et võtta arvesse asjaolu, et liidus oli teatud riigisisestes õiguskordades päritolunimetuste kord juba ette nähtud. Kasutades määruses nr 1308/2013 ette nähtud õigust, säilitas Itaalia riigisisese päritolunimetused, mis võivad seega Euroopa päritolunimetuste kõrval edasi kesta. Selles osas säilib päritolunimetuse „DOC“ väärtus riiklikul tasandil.
- 21 Eelotsuse taotlemise määruses on lisaks täpsustatud, et KPNide registreerimise menetlus hõlmab kolme etappi. Esimeses etapis esitavad veinitootjad KPNI registreerimise taotluse liikmesriigile, kus veinitootmise ala asub. Teises etapis edastab liikmesriik pärast seda, kui ta on läbi viinud vajaliku kontrolli nõuetele vastavuse kohta ja pärast võimalike vastuväidete lahendamist, taotluse komisjonile. Kolmandas etapis teostab komisjon täiendava kontrolli ja võtab KPNI registreerimise kohta vastu lõpliku otsuse.

- 22 Seejärel meenutab eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtu otsust kohtuasjas C-120/2008: Bavaria, milles tõlgendati määrust nr 2081/1992 põllumajandustoodete ja toiduainete, mis ei kuulu veinisektorisse, geograafiliste tähiste ja päritolunimetuste kaitse kohta. Viidatud kohtuotsusest tuleneb esiteks, et õiguskindluse põhimõttega on vastuolus see, et liidu akt hakkab kehtima akti avaldamise kuupäevast varasemal kuupäeval, kuid see võib olla teisiti erandjuhul siis, kui see on vajalik soovitud eesmärgi saavutamiseks ja kui huvitatud isikute õiguspärasest ootust nõuetekohaselt järgitakse. Teiseks kinnitas Euroopa Kohus samas otsuses, et õiguskindluse põhimõte nõuab, et välja arvatud juhul, kui sõnaselgelt on vastupidi ette nähtud, tuleb iga faktilist olukorda reeglina hinnata õigusnormide alusel, mis kehtisid hetkel, mil faktiline olukord aset leidis. Lisaks, kuigi uus seadus on üksnes edasiulatuvalt kehtiv, kohaldatakse seda ka varasemate seaduste kehtivusajal tekkinud olukordade tulevastele tagajärgedele, kui ei ole ette nähtud teisiti.
- 23 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et vaidlustatud kohtuotsuse kohaselt kohaldatakse käesoleval juhul määruse nr 479/2008 artiklit 51, mille alusel on juba kaitstud päritolunimetustel määruse nr 1493/1999 artikli 54 tähenduses automaatne kaitse sama määruse nr 479/2008 artiklis 46 sätestatud registreerimise kaudu, välja arvatud komisjoni võimalus näha 31. detsembriks 2014 ette kaitse tühistamine.
- 24 See-eest on kassaatori arvates määruse nr 479/2008 artikli 51 sätted ja määruse nr 1234/2007 artikli 118s sätted kohaldatavad üksnes vaidlusaluse KPNI registreerimismenetlusele, samas kui sama KPNI registreerimise kehtivuse kontrollile kohaldatakse määruse nr 479/2008 artikli 43 lõiget 2, kuna kõnealune KPN, mis registreeriti 8. augustil 2009, kujutab endast uut asjaolu, mis ei saa kuuluda määruse nr 1493/1999 kohaldamisalasse, kuna see määrus tunnistati alates 1. augustist 2009 kehtetuks.
- 25 Teine eelotsuse küsimus käsitleb teoreetilist võimalust, et leitakse, et esimeses küsimuses kirjeldatud asjaoludele kohaldatakse määrust nr 1493/1999. Eelotsuse taotlemise määruses rõhutatakse, et määrus ei sisalda konkreetset sätet, mis võimaldaks lahendada konflikti esiteks varasema maineka kaubamärgi ja teiseks hilisema niisuguse päritolunimetuse vahel, mis on kaubamärgiga vastuolus ja võib tarbijaid eksitada. Selles olukorras küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas kaubamärkide kaitse õigusnormide süsteemsest tõlgendusest on võimalik tuletada üldpõhimõtet, mis kaitseb kaubamärke, sealhulgas päritolunimetusi, hilisemate eksitavate kaubamärkide vastu, võttes arvesse määruse nr 2081/1992 artiklit 14, kuigi viimane ei ole veinisektorile kohaldatav.
- 26 Nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustas, oli määruse nr 2081/1992 eesmärk erinevalt määrusest nr 1493/1999 reguleerida täielikult ja eksklusiivselt päritolunimetuste valdkonda. Eelkõige sisaldas määruse nr 2081/1992 artikli 14 lõige 3 reeglit, mille kohaselt päritolunimetust ei registreerita, kui tootemärgi nime mainet ja tuntust ning kasutamise aega arvesse võttes võib registreerimine

eksitada tarbijat toote tegeliku määratluse osas. See reegel võeti veinide kohta vastu alles määrusega nr 497/2008.

- 27 Selles osas meenutab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et erinevad normid – eelkõige 20. mai 1883. aasta tööstusomandi kaitse Pariisi konventsiooni artikkel 10a, 14. aprilli 1891. aasta Madriidi kokkuleppe kaupade väärte või eksitavate päritolutähiste registreerimise tõkestamise kohta, artikkel 3a, mis vaadati hiljem läbi Washingtonis, Haagis, Londonis ja Lissabonis, ning direktiivi 2000/13 artikkel 2 – keelavad mis tahes eristatava või kirjeldava märgistuse, kaubamärgi või päritolunimetuse, mis võib üldsust eksitada.
- 28 Eelotsusetaotluse esitanud kohus rõhutab, et kassaatori ja vastustaja arvates kohaldatakse konfliktis kaubamärgi ja kvaliteeditähiste vahel tihti reeglit, mis ei ole eraldusmärkide valdkonna põhireegel, et varasemad õigused on hilisemate õiguste suhtes ülimuslikud. Selles osas tuleneb liidu õiguskorrast seadusandlik valik kvaliteeditähiste kasuks, mis viitab kvaliteeditähiste ülimuslikkusele muude eraldusmärkide suhtes.
- 29 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates reguleeritakse veinisektoris suhteid kaitstud päritolunimetuste ja kaubamärkide vahel muude põllumajandustoodetega sisuliselt kattuv viisil üksnes määrusega nr 479/2008, mis viis ühenduse tasandil sisse veinide KPN ja KGT uue registreerimissüsteemi, mis hakkas kehtima 1. augustil 2009 ja asendas määrusega nr 1493/1999 kehtestatud süsteemi. See süsteem põhines päritolunimetuste registreerimisel riigisisese tasandil, mida seejärel ühenduse tasandil automaatselt tunnustati.